

3. Kliesch S. Zur Situation der ärztlichen Ausbildung in BRD / S. Kliesch // Medizinische Ausbildung. – 1990. – Jg. 7, H. 2. – S. 144 – 147.

4. Richtlinie 75/363/EWG des Rates vom 16. Juni 1975 zur Koordinierung der Rechts- und Verwaltungsvorschriften für die Tätigkeiten des Arztes // Amtsblatt der Europäischen Union. – 1975. – L 167. – S. 10 – 16.

5. Schäfer H. Studienreform in der deutschen Medizin 1953 – 1959 / H. Schäfer // Medizinische Ausbildung. – 1998. – Nr. 15. – S. 47 – 50.

Сокол Мар'яна Олегівна,
канд. філологічних наук,
викладач кафедри змісту і
методик навчальних предметів
ТОКІППО

ПРОБЛЕМА ВДОСКОНАЛЕННЯ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ ПОНЯТІЙНОЇ СИСТЕМИ ПЕДАГОГІКИ

В умовах співпраці вітчизняних і зарубіжних педагогів, посилення інформаційної взаємодії щодо забезпечення постійного припливу нового знання, доступу до різнорівневих науковопедагогічних цінностей: регіональних, національних, світових, а також інноваційного педагогічного досвіду, зростає необхідність в узгодженні і гармонізації педагогічних понять. Однак, незважаючи на назрілу в суспільстві потребу в ефективному діалозі, розширенні професійних контактів, педагоги відчувають гостру нестачу необхідних концептуальних ідей, частково володіють понятійним апаратом сучасних педагогічних теорій, а також іноземною мовою як засобом міжкультурної комунікації. Відповідно до результатів регіонального проекту, більшість педагогів не володіє професійною англійською термінологією і вважає за краще користуватися науковопедагогічною та методичною літературою рідною мовою. Всі ці обставини істотно ускладнюють проведення науково обґрунтованої експертизи та рефлексії педагогічного досвіду, здійснення моніторингу світових освітніх процесів, науково-дослідної та практичної педагогічної діяльності, з'ясування її якості та результативності.

Попереднє узгодження вітчизняної педагогічної термінології з міжнародним педагогічним тезаурусом у період розвитку радянської педагогіки було неможливе через неприйняття зарубіжних педагогічних теорій, досліджень, наукових шкіл; відмінності підходів і методологічних позицій (І. М. Кантор). У сучасних умовах розвитку педагогічних і освітніх систем увага акцентується на підготовці фахівців до майбутньої діяльності у багатокультурних, багатонаціональних і багатомовних суспільствах. У дослідженнях враховуються такі чинники, як: культурно-обумовлені темпи розвитку науково-педагогічного знання і напрямки наукових пошуків, методи

науковопедагогічних досліджень, шляхи пошуку контактів із суміжними науками (П. Г. Щедровицький).

Розвиток педагогічної думки в усвідомленні проблеми подальшого вдосконалення наукових досліджень міжнародної педагогічної термінології, виявлення загальних і диференційних ознак педагогічних понятійних систем з метою розвитку міжнаукових і міжнародних комунікацій, професійно-педагогічної культури визначає розробку інтеграційних підходів, для яких характерною була ситуація виникнення нових знань. У них процеси залучення в сферу науково-педагогічного пізнання нових предметних галузей і отримання знань про нові аспекти педагогічної теорії і практики в нових соціокультурних умовах існування пов'язується з процесом еволюції термінології. Розвиток нових знань в галузі педагогіки і освіти постає як зміна систем, підсистем (М. Х. Хаджар) і розвивається в поняттях світової педагогічної науки.

Отже, у цьому контексті прогрес світової педагогічної науки постає як прогрес міжнародного понятійно-категорійного апарату педагогіки, який, з одного боку, це складна система елементів, з – іншого підсистема стосовно педагогічної теорії, педагогічної картини світу, педагогіки як науки. – Ці процеси полягають у розробці адресних стратегій, що орієнтують у світі культурних цінностей та інформації, і засновані на практичній лексикографічній діяльності і теоретичних дослідженнях систематизації і модифікації понять, що охоплюють широке коло глобальних і регіональних педагогічних явищ, подій, інтеграційних педагогічних процесів (П. В. Боммель, Т. Хартлі, Р. Салки і ін.); позначенні об'єктів сучасних науково-педагогічних досліджень, розробці методології їх позначення (В. В. Краєвський, В. М. Полонський, Є. В. Бондаревська, Л. М. Сухорукова, А. Рей, А. П. Капітану, К. Кіта, К. Кокс та ін.). Підсумуюмо, що із погляду розвитку таких досліджень постає проблема змісту міжнародної педагогічної термінології, що складається з окремих підсистем, які відображають національні педагогічні знання, прагнучи до взаємодії і взаємозбагачення.

Список використаних джерел

1. Вихрущ А. В. Інтеграція української освіти в європейський освітній простір / А. В. Вихрущ // Педагогіка та психологія. – Вип. 469. – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2009. – С. 22–32.
2. Луговий В. І. Педагогічна освіта в Україні: структура, функціонування, тенденції розвитку /В. І. Луговий / За заг. ред. акад. О. Г. Мороза. – К.: МАУП, 1994. – 196 с.
3. Сухомлинська О. В. Історико-педагогічний процес: нові підходи до загальних проблем / О. В. Сухомлинська, – Київ. : А.П.Н., 2003. – 68 с